

Onzekere en onjuiste meldingen van paddenstoelen in Drenthe

Hoofdstuk 12

Eef Arnolds

In dit hoofdstuk worden in het kort 34 soorten behandeld die wel voor Drenthe zijn opgegeven, maar waarvan het vóórkomen om een of andere reden onzeker is. De soorten komen in alfabetische volgorde aan de orde.

Cheilymenia fimicola sensu lato – Oranje borstelbekertje in wijde zin

De naam *Cheilymenia fimicola* is onhoudbaar gebleken en heeft dienst gedaan als een vergaarbak van diverse borstelbekertjes die niet eens aan elkaar verwant zijn. De monograaf van het geslacht *Cheilymenia*, Moravec (2005) heeft vier Drentse collecties met deze naam bestudeerd en ze als even veel verschillende soorten gedetermineerd: Oranje borstelbekertje in stricte zin (*Cheilymenia dennisii*), Blond borstelbekertje (*Cheilymenia raripila*), Kleinsporig borstelbekertje (*Cheilymenia coprinaria*) en Kaal borstelbekertje (*Cheilymenia bohemica*). Deze soorten worden behandeld in hoofdstuk 17. De overige opgaven uit Drenthe (o.a. in Arnolds, 1983) moeten als ongedetermineerd worden beschouwd. Revisie van herbariummateriaal, voorzover aanwezig, is in die gevallen noodzakelijk.

Ciliolarina pinicola sensu Holm & Holm – Rijpkelkje spec.

Tijdens het onderzoek van de paddenstoelen in jeneverbesstruwelen en naaldbossen werd verschillende keren een rijpkelkje (*Cistella* of *Ciliolarina*) gevonden, dat aanvankelijk werd gedetermineerd als *Ciliolarina pinicola* (Holm & Holm, 1977). Het is een klein (0,2-0,3 mm), wit, kort gesteeld schotelkje dat fijn berijpt is aan de buitenkant. De sporen meten 5-7,5 x 2,5 µm, zijn ongesepeteerd en hebben twee oliedruppels. Volgens de monografie van Raitviir (2004) heeft *Ciliolarina pinicola* echter een grijsbruine buitenkant en veel grotere

sporen van 8-12 x 3-5 µm, reden om deze soort de Nederlandse naam Grootsporig rijpkelkje mee te geven. Het door ons gevonden materiaal kan voorlopig niet van een geldige naam worden voorzien. Het betreft vondsten op jeneverbekers bij het voormalige Biologisch Station te Wijster (km 230-537, 1981, WBS), op dood larikshout in het Lheederzand, Boswachterij Dwingeloo (km 225-537, 1983) en op een tak van Grove den in Berkenheuvel bij Diever (km 216-544, 1984, WBS).

Cortinarius armeniacus – Abrikoosgordijnzwam

In het Drentse bestand bevindt zich één waarneming van de befaamde mycoloog A. Reijnders uit 1940 in het Asserbosch (km 233-555), verzameld onder linde. In Noord-Europa is de Abrikoosgordijnzwam een zeer algemene symbiont van naaldbomen op zeer voedselarme bodem (Knudsen & Vesterholt, 2008). Volgens het Overzicht (Arnolds et al., 1995) is het voorkomen van de Abrikoosgordijnzwam in ons land dubieus. De juistheid van de determinatie wordt door ons dan ook betwijfeld.

Cortinarius betulinus – Bleke berkengordijnzwam

Eén opgave zonder bewijsmateriaal uit de omgeving van Schipborg (km 140-565, 2004). De Bleke berkengordijnzwam is nauw verwant aan de Okergele gordijnzwam (*Cortinarius delibutus*) en verschilt daarvan in de grijsviolette hoedkleur. Volgens een recent overzicht van gordijnzwammen is deze soort in Nederland niet met zekerheid

bekend (Dam & Kuyper, 2011) en daarom wordt de slecht gedocumenteerde melding uit Drenthe niet aanvaard.

Cortinarius glandicolor – Eikelkleurige gordijnzwam

Deze soort is door A.E. Jansen gemeld uit vier proefvlakken in voedselarme eikenbossen gedurende mycosociologisch onderzoek in de jaren zeventig (Jansen, 1984). Er is verder uit Drenthe één opgave uit 1988 bij berk in een vochtig loofbos. De taxonomie en ecologie van bruine *Telamonia*'s waren destijds slecht bekend. Tegenwoordig wordt de Eikelkleurige gordijnzwam beschouwd als een typische naaldhoutbegeleider, met een voorkeur voor den (Knudsen & Vesterholt, 2008). De Drentse opgaven zijn ons inziens onbetrouwbaar en betreffen hoogstwaarschijnlijk de eveneens donkerbruin gekleurde Bietengordijnzwam (*Cortinarius umbrinolens*), een algemene symbiont van berken. Deze soort wordt niet door Jansen (1984) vermeld, terwijl hij in gemengde bossen van berken en Zomereik wijd verbreid is.

Cortinarius laetus – Levendige gordijnzwam

Eén opgave van de Grote Startbaan bij Havelte (km 211-533, 1982, WBS). De Levendige gordijnzwam heeft een roodbruine hoed van 1-5 cm en een okerkleurige steel met okergeel velum. Uit Nederland zijn vier waarnemingen gemeld, maar bij controle van de collecties is gebleken dat ze tot verwante soorten behoren. De Levendige gordijnzwam wordt niet langer als inheems beschouwd en is niet opgenomen in de nieuwe Standaardlijst (Arnolds & Van den Berg, 2012) en in de recente sleutel van gordijnzwammen door Dam & Kuyper (2011). De identiteit van de Drentse collectie is vooralsnog niet bekend. Moser (1968) beschreef de Levendige gordijnzwam oorspronkelijk van montane en subalpine naaldbossen in Midden-Europa.

Cortinarius punctatus

In het Drenthe-bestand bevinden zich twee meldingen uit de omgeving van Mantinge (km 236-536, 1979) en Pesse (km 229-532, 1978). Een beschrijving van deze vondsten is gepubliceerd door Jansen (1984). Het betreft een vrij kleine, donkerbruine *Telamonia* met spaarzaam gelig velum op de steel. De naam *Cortinarius punctatus* wordt tegenwoordig als dubieus beschouwd en het is onduidelijk welke soort in Nederland daarmee bedoeld wordt. Mogelijk betreffen de opgaven van Jansen de Bietengordijnzwam (*Cortinarius umbrinolens*).

Cortinarius salor – Slijmige paarssteelgordijnzwam

Eén opgave zonder bewijsmateriaal uit het Mensingebos bij Roden (km 224-571, 1981). Volgens een recent overzicht van

Cortinarius armeniacus – Abrikoosgordijnzwam

gordijnzwammen is de Slijmige paarssteelgordijnzwam in Nederland niet met zekerheid bekend (Dam & Kuyper, 2011) en daarom is deze waarneming hier niet aanvaard. In deze omgeving is recent wel de Paarse galgordijnzwam (*Cortinarius croceocoeruleus*) waargenomen, eveneens een soort met een paarse, slijmige hoed. Verwisseling met die soort is niet uitgesloten.

Cortinarius stemmatus – Saaie gordijnzwam

Eén oude opgave uit boswachterij Gees (km 239-530, 1975, WBS). De Saaie gordijnzwam is een twijfelachtige soort, waarvan weinig bekend is (Arnolds et al., 1995). De identiteit van de Drentse collectie kon niet worden achterhaald.

Cortinarius subtorvus – Sombere wilgengordijnzwam

Eén opgave uit het Mensingebos bij Roden (km 225-572, 2003), zonder bewijsmateriaal. Deze soort is volgens de literatuur karakteristiek voor vegetaties van dwergwilgen in de alpiene zone (Knudsen & Vesterholt, 2008). Het voorkomen in Nederland is daarom zeer onwaarschijnlijk en nog niet met zekerheid aangetoond.

Cortinarius tofaceus – Viltige gordijnzwam

Dit is een vrij kleine, gedrongen gordijnzwam met een fijnschubbige, goudgele tot okerkleurige hoed en een okergele steel met gordels van oranjegeel velum. Hij ruikt muff of naar rauwe aardappelen. De Viltige gordijnzwam is lang geleden gemeld uit een atlasblok bij Ter Apel, dat grotendeels in Drenthe ligt (atlasblok 265-540, 1929). De soort groeide daar op zaagsel en houtresten in een ruigtevegetatie op een begroeide vuilnisbelt (Swanenburgh de Veye, 1930). Dit is een ongeloofwaardig substraat voor een mycorrhizavormer. De Viltige gordijnzwam is in andere Europese landen een zeldzame soort van basenrijke beukenbossen die ook bij eik, Hazelaar en naaldbomen kan groeien (Krieglsteiner & Gminder, 2010; Knudsen & Vesterholt, 2008). De Viltige gordijnzwam is in de nieuwe Standaardlijst (Arnolds & Van den Berg, 2013) niet opgenomen wegens de onbetrouwbaarheid van de Nederlandse waarnemingen. Waarschijnlijk betreft de melding uit Ter Apel een niet nader te determineren vlamhoed (*Gymnopilus*) of een bundelzwam (*Pholiota*).

Flammula flavida – Zwavelgele bundelzwam

OPN 1995: *Pholiota flavida*

Deze soort is in Drenthe gemeld van naaldhoutstronken in het Valtherbosch bij Emmen (km 256-538, 2005) en het Dieverveld bij Diever (km 216-544, 2000, herb. Chrispijn). De collecties werden gedetermineerd met Flora agaricina neerlandica 4 (Bas et al, 1999). *Pholiota flavida* is in dat boek een soort die uiterlijk lijkt op de Elzenbundelzwam (*Flammula alnicola*), maar verschilt in de aanwezigheid van chrysocystiden op de lamellen en de standplaats op naaldhout. Volgens de nieuwste inzichten is de oorspronkelijke *Flammula flavida* een synoniem van de Elzenbundelzwam, maar zijn de Nederlandse collecties op naaldhout een vooralsnog onbekende soort, wellicht slechts een vorm van een Zwavelkopje (*Hypholoma*) met blijvend gele lamellen (Noordeloos, 2011).

Galerina cascadenis – Smalplaatmosklokje

Eén opgave uit elzenbroekbos in het Helveen bij Lhee (km 223-538, 1969, WBS). Het Smalplaatmosklokje is oorspronkelijk beschreven uit Noord-Amerika (Singer & Smith, 1964) als een verwant van het Duinmosklokje (*Galerina uncialis*) met geknopte cystiden en weinig velum. De soort wordt in de Europese literatuur verder niet genoemd en het verzamelde materiaal moet opnieuw worden bestudeerd om de identiteit vast te stellen. Er zijn enkele andere onbevestigde opgaven uit Nederland (NMV, 2013).

Hygrocybe chlorophana -- Gele wasplaat

Galerina pallidispora – Bleeksporig mosklokje

Het Bleeksporig mosklokje lijkt sterk op het Ampulmosklokje (*Galerina ampullaceocystis*; zie aldaar), maar zou daarvan verschillen door de kale steel zonder velumrestjes en de opvallend bleekgele sporen onder de microscoop. De soort is oorspronkelijk beschreven uit Noord-Amerika (Smith & Singer, 1964) en door Barkman (1969) voor Nederland opgegeven. Hij wordt in de Europese literatuur verder niet genoemd en het is zeer de vraag of het Bleeksporig mosklokje werkelijk een aparte soort is. Dit moet nader worden uitgezocht. Het Bleeksporig mosklokje is van vijf plaatsen in centraal Drenthe opgegeven uit jeneverbesstruwelen en een droog, voedselarm, gemengd bos: De Palms bij Meppen (km 243-534, 1970), het Mantingerzand (km 237-534, 1972, 1974, herb. BSW), Boswachterij Gees (km 239-530, 1975), het Schoonloërveld (km 243-546, 1977) en het Lheebroekerzand (km 225-539, 1988).

Galerina septentrionalis – Slank veenmosmosklokje

Deze soort lijkt op het Veenmosklokje (*Galerina sphagnorum*), maar de cystiden zijn slanker en de sporen hebben een kleine kiempore (Smith & Singer, 1964). Het Slank veenmosklokje is één maal verzameld in levende veenmossen langs een ven bij Anholt (km 225-532, 1964, WBS). De soort is oorspronkelijk beschreven uit Canada en wordt in de Europese literatuur verder niet vermeld. Een revisie van de collectie met moderne literatuur is nodig om deze waarneming te beoordelen. Vooralsnog wordt deze opgave als dubieus beschouwd.

Galerina subbadipes – Moerasmosklokje

Het Moerasmosklokje is oorspronkelijk beschreven van zeggemoeras en natte heide in de Achterhoek (Huijsman, 1955). Het is waarschijnlijk een synoniem van het Wilgenmosklokje (*Galerina lacustris*, zie aldaar) (De Haan & Walley, 2006), waarvan het alleen lijkt te verschillen in de donkerbruin verkleurende steelbasis. Een Drentse collectie is door Arnolds (1983) beschreven (als *G. cf. subbadipes*) van een nat hooiland langs het Anlooër Diepje bij Anloo (km 240-563, 1973, WBS), maar de identiteit is twijfelachtig. Er zijn drie andere, niet controleerbare, meldingen van het Moerasmosklokje uit Drenthe: een jeneverbesstruweel bij Oosterhesselen (km 245-530, 1976), ten oosten van Wijster (km 229-537, 1990) en Mensinge bij Roden (km 225-571, 2008).

Hygrocybe chlorophana – Gele wasplaat

Eén opgave uit het Kniphorstbos bij Anloo (km 242-564, 2001) zonder microscopische controle of bewijsmateriaal. De waarnemer kon zich geen details herinneren. Het voorkomen van deze kalkminnende wasplaat van oude graslanden is in Drenthe niet waarschijnlijk. Mogelijk heeft verwarring plaats gehad met een andere soort, met name met de Elfenwasplaat (*Hygrocybe ceracea*), die wel uit dat gebied bekend is.

Hygrocybe coccinea – Scharlaken wasplaat

Hygrocybe coccinea – Scharlaken wasplaat

De Scharlaken wasplaat is een spectaculaire, middelgrote paddenstoel met een diep bloedrode, wat vettige hoed en purperroze lamellen met een geeloranje zoom. Er zijn in Drenthe twee oude opgaven tussen Roden en Lieveren, in de kilometerhokken 226-570 (1923) en 225-571 (1982). Over de standplaatsen is niets bekend en er is geen materiaal bewaard. Aangezien de Scharlaken wasplaat geregeld verward werd (en wordt) met andere rode wasplaten, zijn deze waarnemingen niet zeker. In 2010 is deze wasplaat weer gemeld van de oever van een plasje op zure zandgrond in de westpunt van Boswachterij Odoorn bij Eeserveen (km 249-543, 2010). Ook deze opgave is ons inziens twijfelachtig, vooral vanwege de opgegeven standplaats, en vereist nadere verificatie. De Scharlaken wasplaat is een van de paradepaardjes van goed ontwikkelde, oude wasplatengraslanden op basenhoudende bodems (Arnolds, 1980). Hij was vroeger in Nederland vrij algemeen (Cool & Van der Lek, 1935), maar de soort is door ontginning, vermesting en verzuring zeldzaam geworden.

Inocybe pseudohiulca – Gevlekte knolvezelkop

De Gevlekte knolvezelkop is een grote vezelkop met een okerbruine hoed met witte velumresten en een berijpte steel met een knol aan de basis. Hij lijkt op de Forse vezelkop (*Inocybe oblectabilis*), maar die soort heeft een duidelijke rossige tint in de steel. Microscopisch vallen de grote knobbsporen op. De soort is in Drenthe één maal gemeld uit het Drouwenezand (km 250-553, 2008). Verder is de soort in Nederland alleen bekend van vier vondsten op kalkrijke klei in het rivierengebied. De Drentse vindplaats wijkt daarvan zeer sterk af. Aangezien gegevens over de standplaats niet te achterhalen zijn en er geen materiaal bewaard is, wordt deze opgave als twijfelachtig bestempeld.

Inocybe striata – Spitse vezelkop

De donkerbruine hoed van deze soort heeft meestal een opvallend spitse umbo en de fijnvezelige, beige tot lichtbruine steel wordt naar de basis toe geleidelijk dikker. De sporen zijn duidelijk knobbelig en de dikwandige cystiden voor een deel clavaat. Er bestaat rond deze soort veel verwarring. Geen van de door vezelkoppenspecialist Thom Kuyper gecontroleerde Nederlandse vondsten behoort tot nu toe tot de Spitse vezelkop, waardoor het vóórkomen in Nederland onzeker wordt geacht (Kuyper, 2006). Dat geldt vermoedelijk ook voor de drie Drentse opgaven: Assen, Asserbosch (km 233-556, 1971, herb. A. Reijnders), Roden, Mensingebos (km 225-570, 1990) en Zuidlaren, De Vijftig Bunder (km 239-569, 1994). De Spitse vezelkop heeft volgens Kuyper een montane verspreiding in naaldbossen op kalk. Krieglsteiner & Gminder (2010) noemen als biotoop echter sparren-dennenbossen op voedselarme, matig zure tot neutrale zandbodems. De op deze soort lijkende vondsten op kalkbodems hebben volgens deze auteurs grotere sporen en zouden een nog onbeschreven soort betreffen.

Lamprospora seaveri – Purpersteelmosschijfje

Uit Drenthe werd door Schweers (1941) *Lamprospora dictydiola* opgegeven van Weerdinge (atlasblok 255-535, 1929). Deze naam is voor verscheidene soorten van het geslacht *Lamprospora* gebruikt en de identiteit is daarom onzeker. In het NMV-bestand is de vondst van Schweers opgenomen als *Lamprospora seaveri* omdat de beschrijving van *Lamprospora dictydiola* door Maas Geesteranus (1969) (grotendeels) op die soort betrekking heeft. Deze auteur vermeldt evenwel expliciet dat het herbariummateriaal uit Weerdinge niet gedetermineerd kon worden omdat rijpe sporen ontbraken.

Leucoagaricus americanus – Gebundelde champignonparasol

Leucoagaricus americanus – Gebundelde champignonparasol

OPN 1995: *Leucoagaricus bresadolae*

Deze paddenstoel heeft forse vruchtlichamen met een tot 15 cm brede hoed met een roodbruin hoedcentrum en daarbuiten aangedrukte schubben. De steel heeft een vliezige ring. De hele paddenstoel wordt bij aanraking wijnkleurig roodbruin en is daaraan direct te herkennen. De Gebundelde champignonparasol is in ons land zeer zeldzaam (NMV, 2013). Hij groeit op afvalhopen van plantaardig materiaal, zoals zaagsel en bladeren, waarin broei optreedt (Arnolds et al., 1995). In Drenthe is hij opgegeven uit een volkomen ander milieu, een gemengd bos op arme zandgrond ten noorden van Wijster (km 232-539, 1983, herb. BSW). Niets in de rest van de soortenlijst wijst op een verrijking van deze plek met compost of mest. We hebben het herbariummateriaal niet onderzocht, maar achten het voorkomen aldaar zeer onwaarschijnlijk, te meer daar Vellinga (in Noordeloos et al., 2001) het Nederlandse herbariummateriaal van *Leucoagaricus* heeft bestudeerd en slechts twee collecties noemt, bij Putten (1895) en Amsterdam (1999).

Lyophyllum konradianum – Berijpte rouwridderzwam

Deze paddenstoel heeft een witachtige, berijpte hoed die verkleurt naar bleekgrijs tot zilverachtig grijsbruin, met lamellen en steel in dezelfde tinten. Alle delen van de paddenstoel worden zwart bij aanraken. De soort is weinig bekend en internationaal uiterst zeldzaam (Gröger, 2006). Hij is in Nederland één keer gemeld van Oldeberkoop (1978) en vervolgens alleen uit Boswachterij Exloo (km 253-546, 2004). Laatstgenoemde vondst van deze kritische soort is niet microscopisch gecontroleerd en er is geen materiaal bewaard, zodat de identiteit als twijfelachtig wordt beschouwd.

Melastiza cornubiensis – Groot korthaarschijfje

Deze soort is door Arnolds (1983: 465) van twee locaties in Drenthe opgegeven (als *Cheilymenia* cf. *cornubiensis*), maar volgens de specialist van het geslacht *Cheilymenia*, J. Moravec (2005: 243), behoren deze collecties tot het Zandborstelbekertje (*Pseudoaleuria fibrillosa* (in OPN 1995 *Cheilymenia fibrillosa*); zie aldaar.

Mensularia hastifera – Korstweerschijnzwam

OPN 1995: *Inonotus hastifer*

De vruchtlichamen van de Korstweerschijnzwam zijn eenjarig, korstvormig en worden 10 cm groot en 5-15 mm dik. Het oppervlak is kaneelkleurig tot roestbruin met 3-4 poriën per mm. Hij is van verwante soorten microscopisch te onderscheiden door de aanwezigheid van

donkere, dikwandige, seta-achtige hyphen in het vlees. In Drenthe is de Korstweerschijnzwam bekend van een herbariumcollectie op berk uit de omgeving van Mantinge (atlasblok 235-535, herb. WBS), vermeld in het Overzicht (Arnolds et al., 1995). Deze collectie is door ons niet onderzocht en details van de vindplaats zijn ons verder niet bekend. Volgens de literatuur groeit de soort op dode stammen en takken van loofbomen, meestal op Beuk, zelden op andere soorten (Krieglsteiner, 2000; Ryvarden & Gilbertson, 1993). In Centraal-Europa is hij vrij algemeen in beukenbossen in de montane zone, maar elders in Europa is hij zeldzaam (Bernicchia, 2005). Gezien deze substraten wordt getwijfeld aan de juiste determinatie van sommige Nederlandse collecties, waaronder die van Mantinge (Keizer in Arnolds et al., 1995).

Pholiotina coprophila – Mestbreeksteeltje

OPN 1995: *Conocybe coprophila*

Het Mestbreeksteeltje is één maal opgegeven van het Buinerveld (km 251-548, 2006), zonder nadere details of bewijsmateriaal. De soort kan alleen microscopisch met zekerheid worden herkend en daarom wordt de waarneming van deze in Nederland zeer zeldzame soort als twijfelachtig beschouwd.

Psathyrella maculata – Gevlekte franjehoed

Van de Gevlekte franjehoed is één melding door een onervaren waarnemer uit een jonge bosaanplant ten noorden van Emmen (km 258-536, 1991), zonder collectie of nadere details. De Gevlekte franjehoed lijkt op een donkere uitgave van de Geelvoetfranjehoed (*Psathyrella cotonea*), met donkere schubben op een lichte hoed en een steelbasis die niet geel is, maar wel donker kan worden. De Gevlekte franjehoed groeit in bundels op sterk verteerd hout van loofbomen, soms naaldbomen, en is zeer zeldzaam in bossen op basenrijke zand- of leemgrond. De vindplaats bij Emmen past niet in dit beeld en mede daarom wordt de waarneming als twijfelachtig beschouwd.

Psathyrella phaseolispora – Weidefranjehoed

Beschreven door Arnolds (1983) op grond van een collectie uit een vochtig, verschrallend grasland in het Eexterveld (km 243-558, 1975). Deze soort wordt nu beschouwd als synoniem van de Vroege franjehoed (*Psathyrella spadiceogrisea*). Zie ook hoofdstuk 10.

Russula amethystina – Amethistrussula

De hoed van de Amethistrussula is purperroze tot lila-violet, met

de neiging om sterk te vergelen na regenval. De lamellen worden lichtgeel, de steel is wit en het vlees ruikt naar jodoform. Daarmee doet hij denken aan de Jodoformrussula (*Russula turci*) Dat is een dennenbegeleider, terwijl de Amethistrussula een overwegend montane soort is die bij spar groeit en onder meer verschilt in sporenornamentatie. De soort is in Drenthe vermeld van Roden, Roderesch (km 224-570, 1981), zonder details over de boomsoort en zonder bewijscollectie. Daarom wordt deze opgave als zeer twijfelachtig beschouwd. Er is één andere melding uit Nederland.

Russula amoenicolor – Valse pastelrussula

Eén opgave zonder bewijsmateriaal onder eiken aan de zuidkant van Roden (km 224-572, 1981). De soort is in Nederland met zekerheid alleen bekend van Sint Odiliënberg en moeilijk te onderscheiden van de veel minder zeldzame Paarsstelige pastelrussula (*Russula violeipes*). De waarneming wordt daarom in twijfel getrokken.

Russula cavipes

Deze soort heeft een purper tot violette hoed die verbleekt naar lila tot vleeskleurig-roze. De witte lamellen worden crèmekleurig en de witte steel kan aan de basis een chroomgele tint hebben. De smaak is scherp tot iets bitter. De enige Nederlandse opgave (zonder collectie) stamt uit het dal van het Oostervoortsche Diep bij Norg (km 228-567, 1981), gevonden bij loofbomen. Aangezien *Russula cavipes* een karakteristieke soort is van naaldbossen in de bergen (Sarnari, 2007) is deze melding niet geloofwaardig. De soort is ook in de nieuwe Nederlandse standaardlijst (Arnolds & Van den Berg, 2013) geschrapt.

Scutellinia setosa – Borstelhaarwimperzwam

Eén opgave van deze kritische soort zonder bewijsmateriaal van het Boekweitenveentje bij Gieten (km 224-572, 2000). In het NMV-bestand zitten 20 Nederlandse opgaven van vóór 1990 en 3 daarna. Volgens de specialist van deze groep, Henk Huijser (in Arnolds et al., 1995), zijn alle waarnemingen tot dan toe verkeerd gedetermineerd en behoren ze tot de groep rond de Gewone wimperzwam (*Scutellinia scutellata*). Het voorkomen van de Borstelhaarwimperzwam in Nederland is volgens hem nog niet aangetoond.

Steccherinum robustius sensu Eriksson – Grote raspzwam

De Grote raspzwam lijkt op de Grootsporige raspzwam (*Steccherinum bourdotii*), maar heeft langere stekeltjes van 2-3 mm en smallere sporen van 3,5-5 x 2-3,2 µm (Hansen & Knudsen, 1997; Bernicchia & Gorjón, 2010). Er zijn drie meldingen van de Grote raspzwam in het Drenthe-bestand, van Buinerveen (km 256-553, 1999), het sportpark aan de oostzijde van Meppel (km 210-522, 2001) en Oosteinde bij Ruinen (km 215-528, 2009). Van geen van deze vondsten is bewijsmateriaal bewaard gebleven. Ze hebben wellicht toch betrekking op de Grootsporige raspzwam, die vroeger de wetenschappelijke naam *Steccherinum robustius* heeft gedragen, waardoor verwarring rond die naam is ontstaan (Arnolds, 1984). Volgens het NMV-bestand is de Grote raspzwam zeer zeldzaam en voornamelijk bekend uit het rivierengebied en Flevoland (NMV, 2013), maar ook deze opgaven moeten kritisch worden beoordeeld.

Tubaria pellucida sensu J. Lange – Tenger donsvoetje

Het Tenger donsvoetje is uit Drenthe één keer gemeld van een kapvlakte in Boswachterij Gees (km 239-530, 1975, WBS). De identiteit van deze vondst is onduidelijk. Sommige auteurs beschouwen hem als een kleine vorm van het Gewoon donsvoetje (*Tubaria furfuracea*) (o.a. Volders, 2002).

Pholiotina coprophila -- Mestbreeksteeltje